

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

7. De annis Abimelech, Tholæ, Iair, quintæ seruitutis & Iephte, apte inter se componendis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

ad populam in libertatem vindicandam aggredetur, ita vt ipse Gedeonis principatus separatim acceptus, forte non vltra annos 30. tenuerit: dicitur tamen 40. annos praefuisse, quia eius praefectura hos annos terminauit.

QUESTIO VII.

De annis Abimelech, Thola, Fair, quinta seruitutis, & Iephte, apte inter se componendis.

1. Nequam de his iudicium feratur, consideranda sunt, quae habentur in Iud. 8. v. 31. cap. 9. v. 4. & sequentibus, cap. 10. ab initio vsque ad ver. 10. inclusiue, cap. 11. v. 32. cap. 12. v. 6. & 7. Ex quibus liquet primo, mox ab obitu Gedeonis Hebraeos ad Idololatriam vomitum reuersos. Postquam mortuus est Gedeon aucti sunt filij Israel, & fornicati sunt cum Baalim, Iudic. 8. v. 32. nempe ad initium regiminis Abimelech, quando nonnulli publice idola venerabantur, siquidem Sichimitae nouo Principi 70. pondo argenti è fano Baalbera deprompserunt, cap. 9. v. 4.

Mortuo Gedeone Hebraeos peccant.

2. Secundo, inualuisse magis ac magis idololatriae pestem. Nam filij Israel peccatis veteribus iungentes noua fecerunt malum in conspectu Domini, & seruerunt idola Baalim & Astaroth, & Dijs Syriae ac Sidonis, & Meab, & filiorum Ammon, & Philistijm, cap. 10. v. 4.

Crescit impietas eorum.

3. Tertio, poenam huius infidelitatis fuisse oppressionem illam, qua tum Philistijm, tum vero maximè filij Ammon per annos 18. adeo in Israelitas saepe uenerunt, vt vastatis trans Iordanem ditionibus, traiccto flumine, agros Iudae, Benjamin, Ephraim depopularentur, & Hebraeos grauissimè affligerent, cap. 10. v. 9. Qua castigatione admoniti Israelitae ac poenitentia ducti, ad meliorem uiuendi rationem redeunt, in Maspha vt Ammonitis resistent, conueniunt, cap. 10. vers. 16. & 17. Galaaditae Iephtem ea lege in belli ducem eligunt, vt, si cum Ammonitis debellasset, Principatum in Galaad obtineret, cap. 11. vers. 9. & seqq.

Poenam poenitentia seruati annorum 18.

4. Quarto, non esse causam, cur vllum ponatur interregnum à morte Gedeonis vsque ad Iairo obitum. Omnes proinde authores Gedeoni Abimelechum, huic Tholam, Tholae Iairum auctores subrogant. An vero Iairo vita facta 18. annorum oppressio interijcienda sit, antequam Iephte principatum nunciaretur, in quaestione poni solet.

Ab obitu Gedeonis ad obitum Iairi nullus Interregnum.

5. Annorum 18. seruitutem inter Iairum & Iephtem inserunt Smerius ad ann. m. 2759. Serarius Iud. 10. q. 5. Lyranus Iud. 11. Tostatus Iudic. 10. q. 17. Fasti Saeculi, Julius Hilarion, Clemens Alexadrinus, &c. Fauet Iosephus lib. 5. Antiq. cap. 9. quam in sententiam nonnulli S. August. hic q. 49. accersunt: Id verò in ea

Questio.

§ 3. quarta

P. philippi

Chronologia Testamenti

M. IV

17

1. *Opinio
& ratio-
nes eius.*

quæstione quantumvis proluxa, non deprehendo. Huius opinionis ad-
duas produunt rationes. 1. ex Scriptura desumptam, quæ prius Jairo
quam noua Hebræorum scelera, & scelerum pœnam, 18. annorum seruitutem
recenset. 2. quia, vt putat Abulensis, non possunt colligi ab Exodo,
Templum 480. anni, nisi hæc annorum 18. oppressio seorsim ponatur.

2. *Opinio
communis.*

6. Alij tamen quàm plurimi nullum hîc interregnum agnoscunt. Et
opus oppressionis Ammoniticæ annis Iudicum comprehendunt. Et
communi Hebræorum traditione, S. Augustinus, Sulpitius, Julianus
Toletanus, Freculphus, Beda, Ado, Genebrardus, Tornielius, Salianus
donus, Petauius, Bonfrerius, & alij plures Catholici, ad quos è Se-
dunt, Bucholceri, Beroaldus, Capellus, Alstedius. Ratio est, quia
iusta causa, cur anni isti multiplicentur. Scriptura per proleptin, per
Jairo, quam oppressionem populi Hebræi recensuit, vt non intercep-
toriam filo narrationem de causis, duratione, sine seruitutis, quam
stulit, pertexeret. Qui verò seruatum hîc temporis ordinem adstruunt,
fateri hanc oppressionem non ipsos 18. annos durasse, sed aliquod
mortuo Jairo interuenisse, quo Hebræi veteribus peccatis noua
Dijs alienis seruiuerunt, aut certe Jairo a deo sceleratum fuisse, vt pub-
dololatriam sui Principatus tempore permitteret. Quod aduersæ
hactenus non ostenderunt. Recole quæ ex Tostato retuli, cap. 6. ver-
gitur alia seruitutes alibi annis Iudicum absorbentur, ita & hæc.

De initio
horum 18.
annorum
1. *Opinio.*

7. Sed dubium oritur quando hi 18. anni aperiantur, quando cla-
Sunt enim qui eos à Jairo morte deducunt, & annis sequentium Iudic-
cludunt, nempe 6. Jephthe, Abesan 7. & quinque prioribus Abialo-
bius cum Hebræis, Freculphus &c. Aliqui tradunt dici posse Galba-
dem sub initium Iephthe pacem consecutos, alias verò tribus à Philistis
statis diutius, ita vt hæc 4. seruitus 18. annorum sub Jairo cœpta ad
que tempora, per solos Philisthæos, aut in sola Chanaanæ propaga-
Quid Capellus & Caluissius sentiant, referam cap. 10. v. 8.

2. *Opinio.*

8. Alij censent Hebræos iam inde ab obitu Gedeonis cœpisse
leribus sese paulatim obstringere, donec ad annum circiter 5. aut 6.
pressio Ammonitica in eos incumberet: cui malo tandem Iephthe, an-
2. quàm in Ducem electus erat, finem attulerit. Sic ratiocinia ponunt
lus, Gordonus, Salianus, Petauius, Bonfrerius cum Mercatore, &
mio &c. quibus Genebrardus in 3. edit. re melius considerata suble-
bus 17.

Finis huius
seruitutis
18. annorum

9. Israëlitas ab initio Principatus Iephthe, hoc onere leuato-
Abulensis & alij, qui hanc calamitatem ab annis Iudicum seorsum
pertè tradit Iosephus lib. 5. Antiq. cap. 9. vbi de Iephthe; Finem seruitutis

per annos decem & octo pertulerat. Et hoc indicare videtur sacra pagina Iud. 11. v. 32. Transiitq; Iephte ad filios Ammon, vt pugnaret contra eos, quos tradidit Dominus in manus eius, percussitq; ab Aroër, vsquedum venias in Memith, viginti ciuitates, & vsque ad Abel. Et licet sine temeritate dici possit, tunc fractas & attritas ex parte Ammonitarum vires; non tamen omnino sublatam seruitutem; sed per Philisthæos extra Perzæm siue Galaaditidem continuatam; probabilis tamen videtur, sub initium principatus Iephte, Hebræos absolutè in pristinam libertatem assertos, ac paci restitutos; tum quia vix alias oriri potuisset diffidium inter Ephraim & Galaad, de quo, cap. 12. quin potius nisi cum Ammonitis de bellatum fuisset, vtraque Hebræorum factio iunctis viribus communi hosti sese opposuisset, nec tot millia Ephraimitarum à Galaaditis ad Iordanem trucidata fuissent. Tum quia permirum foret, post tam celebrem victoriam quam Iephte de Ammonitis reportauit, durasse Israëlitarum seruitutem, vsque ad annum 5. Abialonis, aut Abefanis tempora, quorum Iudicum Scriptura nullas virtutes commemorat, quas sine dubio nõ siluisset, si quod à Iephte bene ceceptum erat, id ad stabiliendam populi libertatem Abialon aut Abefanis absoluisset. Quare licet in Synopsi Eusebium tēcutus, sub Abialone pacem oræis redditam notauerim: re tamen accuratius ponderata in eorum sententiam pronior sum, qui putant Iephtem Israëlitis pristinam libertatem ac pacem recuperasse, vel primo, vt Torniiellus, vel secundo sui principatus anno, vt tenetur Salianus. Successit igitur absque interregno Abimelechus Gedeoni, Abimelecho Thola, Tholæ lairus, Iairo Iephte. Cœpit oppressio siue seruitus Ammonitica circa 5. aut 6. annum Iairi; finita est anno primo aut secundo, Iairi Ducatum inierat.

9. Argumentis aduersariorum satisfaciet, qui dixerit mortem Iairi per Iephtem ante oppressionem Ammonitarum enarrari. Deinde annos 480. ab Exodo ad Templum commode supputari posse absque interregno post obitum Iairi iam explicatum est, & reperam 3. Reg. 6.

10. Restat dubium de eo, quod Iephte ait, Israelitas 300. annis terram Galaaditidem possedisse. Iud. 11. v. 26. Certum est enim Galaaditas in terra istius, de qua contentio possessionem immisos anno 40. ab Exodo: inde vero quomodo sit computus vix aut ne vix quidem iste 300. annorum numerus colligi potest. Lyra Iud. 11. & Tostat. ib. q. 38. à Moysis obitu vsq; ad annum primũ Iephte cõputant annos 267. Totidem Torniiell. & Salian. Bonfrerius 266. Eusebius 277. Serarius 253. Gordonus 287. Genebrard. 268. Petauius, qui ab annis Iudic. cõputat, nisi quatuor primas seruitutes excludit, ab excessu Moysis, vsq; ad vltimum annum Iairi putat annos 325, alij aliter suas rationes instituunt. Quoniam regitur sensu accipiendũ est quod asseruit Iephte? Lyran. & Abul. respondent I. Iephtem

Ad rationes aduersariorum.

Dubium

P. philippi

Chronologia Testamenti

A. IV 17

Resp. 1. Iephten errare potuisse, salua Scripturæ veritate: hæc enim non signat annos, sed refert Iephten ita respondisse. *Poterat*, inquit *Abulensis* q. 18. *mentiri, in aliqua summa annorum, fortè ex ignorantia, vel quod verisimile est, ut* gendum ius suum, ut ostenderetur præscriptio valde longa. Respondent 2. Iephten mendacio vsum fuisse loquendi modo plerumque vsitato, quo numerus & rotundus neglectis aliquot annorum minutijs, poni solet, siue enim ab 266. v. g. siue à 300. terram possedissent Galaaditæ, parum ad ius illo locum referrebat, cum vtralibet annorum summa ostenderet abundantiam. Hinc *Torniellus* ann. m. 2849. numer. 3. ait Iephten per annum locutum, ac si dixisset per annos ferè trecentos. Idem reipsa fertur *Salianus* eodem anno, numer. 32. Quam explicationem non putandam, quamuis & alia mihi occurrat, nempe Iephten spectasse resp. Ammonitarum, asserentis: *tulit Israel terram meam, quando ascendit in Iud. 11. v. 13.* Hoc autem Iephte dupliciter refellit, 1. negando rem ita factam, 2. ad hominem ut aiunt argumentando, quasi dicat: si Israel eam terram inuasit, quando proprie loquendo pedem extulit de Ægypto, iam 400. annorum possessione eandem præscripsit. Siquidem iuxta computationem Iephte ad Principatum vocatus est circa annum ab eodem do 306. quare hoc Iephtes assertum non magis suffragatur eis, qui spatia ab annis iudicum excludunt, quam communi sententia, quæ eadem negat.

IVDICVM X. v. 8.

De sensu huius loci.

Capelli figmentum.

Afflictiq; sunt & vehementer oppressi per annos decem & octo. Hebræi anno isto, octo & decem annos, quod Græcus translulit: in temporibus annos. Noster autem fideliter sensum sensui reddidit, quem vt legitur, *nes, vt reor, Catholici, qui huius loci meminerunt, amplectuntur.* vero ad ann. m. 2811. legit, *confregerunt & conquassarunt Israelitæ hoc tempore octauo, nempe Iubilæi.* Volebat hic Nouator tempora seruiutatis Iudicum separare, & annos nihilominus 480. ab Exodo ad Tempore. Hoc absurdo posito, cætera accidunt, dum inauditam hæc tenentur commentus Aodo pro 80. annis octo solum tribuit, numero 40. Act. 13. v. 20. in scriptorum, centum detrahit, de tempore huius seruitutis alij fatentur annos duodeviginti tenuisse, 17. tollit, atque anno decem milium enallagen, pro 40. annis Orthonielis, Debboræ, Gedeonis, duntaxat reponere, numeros ordinales pro cardinalibus obtrudunt excogitare non minus absurda, quàm quæ finxit Capellus.

1. Sethus Caluifus anno m. 2761. signat primordia huius seruitutis, anno 2766. obitum Iairi, anno 2779. initium Principatus Iephtes & victoriam de Ammonitis. Vnde colligimus ex eius opinione 13. aut 14. circiter annos huius seruitutis inter mortem Iairi & Principatum Iephtes interponi, reliquum tempus cum vltimis annis Iairi concurrere. Quæ calculatio singularis est: si quidem alij auctores aut 18. annorum, aut nullum interregnum ponunt, vt dictum q. preced.

Sethi opinio singularis Iairi.

IVDICVM XI. v. 26.

Per trecentos annos: quare tanto tempore nihil super hac repetitione tentatis: Vide notata q. precedenti, num. 10.

IVDICVM XII. v. 7. & seqq.

Videtur itaque Iephte Galaadites Israel sex annis &c. Abefan post Iephtem officio iudicis functus est annos septem: post Abefanem Elon 10. annos, post Elonem Abdon, octennium. Iudic. 10. vers. 10. 11. 14. ita vt à Iephte vsque ad principatum Abdonis nullum ab auctoribus interregnum inferatur, ne antiquiorum Iudicum inter se implicentur: siquidem Scriptura vnum alteri succedisse tradit. De Elone duntaxat notandum est, eum ab Ensebio & paucis alijs prætermisum, quia vitiosis exemplaribus septuaginta vsi sunt, in quibus Elonem non reppererunt. Iam pridem autem Hebræa, Græca, Latina vnanimi consensu Elonem inter Iudices recensent, eique 10. annos tribuunt. Clemens autem Alexandrinus eum quidem agnouit, sed non nisi 8. annis eius potestatem definiuit, siue quod ita in textu corrupto legerit, siue aliud quid acciderit. Communis nihilominus supputatio retinenda est, quæ Ducatum Eolonis in annos decem producit.

De Iephte, Abefan, Elon, Abdon.

IVDICVM XIII. v. 1.

Resumq; filij Israel fecerunt malum in conspectu Domini, qui tradidit eos, in manus Philistinorum quadraginta annis.

QVÆSTIO VIII.

De initio & fine seruitutis Philisthæa.

1. Variæ sunt de huius seruitutis & Samsonis annorum computationes. Prima est Hebræorum in Seder Olam cap. 12. vbi 20. annos huius seruitutis ad Iephtem & sequentes iudices; 20. reliquos ad Samsonem referunt. 2. Secunda tempus huius oppressionis ab anno 14. Iairi vsque ad Samsonis captiuitatis deducit. Ita Iunius Tremellius in suis notis, & addit ea quæ hoc 13. cap. narrantur, præcedentium Iudicum temporibus accidisse.

1. Computatio.

2. Computatio.

Quæst. Chron. P. 2.

8

3. Tertia

P. philippi

Chronologia Testamenti

IV 17